

Sygn. akt IV Ka 580/21

1.

2.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2021 r.

4.Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1.Przewodnicząca:	1.SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
1.Sędziowie:	1.SO Tomasz Wysocki 2.SO Tomasz Uszpulewicz
1.Protokolant:	1. Agnieszka Strzelczyk

przy udziale Jolanty Siwik-Ważny Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2021 r.

6.sprawy M. R.

7.syna D. i E.

8.urodzonego (...) w J. (...)

9.oskarżonego z art 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.,

10.na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11.od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

12.z dnia 21 kwietnia 2021 r. sygnatura akt III K 1222/19

13.uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do rozpoznania.

16.SSO Tomasz Wysocki SSO Agnieszka Połyniak SSO Tomasz Uszpulewicz

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 580/21	
----------------	---------------	--------------	--

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 21 kwietnia 2021r., sygn. akt III K 1222/19		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. obraży przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>a) art. 424§1 i 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób skrajnie lakoniczny z pominięciem istotnych elementów stanu faktycznego sprawy, co uniemożliwiło należyłą ocenę zachowania sprawcy w kontekście</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

przesłanek czynu ciągłego, a także uniemożliwiła należytą ocenę społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i stopnia zawinienia sprawcy;

b) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia wszystkich przeprowadzonych dowodów i niedokonanie wyczerpujących ustaleń faktycznych w sprawie, w tym co do szczegółowego przebiegu zdarzenia oraz okoliczności poprzedzających popełnienia przestępstwa, a także sytuacji życiowej oskarżonego, co uniemożliwiło należytą ocenę zachowania sprawcy w kontekście przesłanek czynu ciągłego, a także uniemożliwiło należytą ocenę społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu i stopnia zawinienia sprawcy,

c) art. 624§1 k.p.k. poprzez brak dostatecznego

	rozważenia sytuacji rodzinnej, majątkowej i dochodów oskarżonego i jego niezasadne obciążenie kosztami sądowymi			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Obrońcy M. R. nie można odmówić racji odnośnie tego, że sporządzone przez Sąd meriti uzasadnienie, zwłaszcza w zakresie ustalenia faktów (sekcja 1.1 uzasadnienia) oraz przedstawienia podstawy prawnej wyroku i przyjęcia, że czyny przypisane oskarżonemu stanowią ciąg przestępstw (sekcja 3 uzasadnienia), nie spełnia kryteriów określonych w art. 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k., a w konsekwencji uzasadnia trafność zarzutu, iż wyrok wydany został z pominięciem istotnych okoliczności sprawy, a ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.).				

To, że uzasadnienie zostało sporządzone w formie formularzowej nie uzasadnia wszak zaniecha wyjaśnienia - w sposób czytelny i zrozumiały dla stron, jak też sądu odwoławczego - przyczyn, dla których dane zachowania sprawcy lub jego zaniechania zostały w taki, a nie inny sposób, ocenione, jak też dlaczego dane ustalenie pociąga dla niego określone prawnokarne skutki oraz nie zwalnia z obowiązku rzetelnego przedstawienia oceny przeprowadzonych dowodów, zwłaszcza zaś tego, co na ich podstawie zostało ustalone. W tej też mierze podzielić należy argumenty skarżącego przedstawione jako uzasadnienie stawianego zarzutu (k.1984 - 1985).

W przedmiotowej sprawie zasadnie zarzucił apelujący, że Sąd orzekający, rekonstruując stan faktyczny, ograniczył się do przepisania treści zarzutów i - na

poparcie
poszczególnych
fragmentów
wydarzeń -
wyszczególnienia
tego, co z danym
zarzutem ma
jakikolwiek związek,
naruszając przy tym
nie tylko zasadę
wyrażoną w art.
389§1 k.p.k. w
zakresie, w jakim
za dowód uznano
zeznania złożone
przez J. B. i S.
P., którzy w tej
sprawie występowali
w charakterze
oskarżonych (k. 1961
i 1965), ale i
tę z art. 174
k.p.k., przyjmując
za podstawę ustaleń
treść notatek w
miejsce wyjaśnień
M. R. (np.
notatka z k. 1),
choć zawierają one
informacje
pozyskane od
oskarżonego, a
autorzy notatek nie
zostali przesłuchani
w charakterze
świadków, zaś same
wyjaśnienia M. R.,
jako niewiarygodne,
nie miały stanowić
podstawy ustaleń.

Nie spełnia również
wymogu rzetelnego
uzasadnienia
zacytowanie
dyspozycji art. 91§1
k.k., i następnie
wskazanie, że
"przyjęto, że
przypisanych mu

występków oskarżony dopuścił się działając ciągiem przestępów (pisownia oryginalna), choć w okolicznościach ujawnionych Sąd winien był wskazać z jakich to powodów nie uznał, iż M. R. "działał z góry powziętym zamiarem", tj. z jakich przyczyn wykluczył konstrukcję przestępstwa ciągłego, pomimo, iż rekonstruując przebieg wydarzeń, ustalił, że oskarżony przyjeżdżał do W., gdzie wyszukiwał i namawiał (zatem wielokrotnie) inne osoby do określonych działań. Już tylko w tym kontekście oczywiście trafnie wskazał skarżący, iż doszło do obrazy nie tylko art. 424 k.p.k., ale i art. 7 i 410 k.p.k. Uchybienie to niewątpliwie rzutuje na treść wyroku.

Zgodzić się należy z obrońcą także odnośnie tego, że ustalenia faktyczne, stanowiące de facto powtórzenie opisów poszczególnych czynów z aktu oskarżenia, dokonane zostały - wbrew temu, co wskazał Sąd

orzekający - z wykorzystaniem wyjaśnień oskarżonego. Nie sposób zatem zgodzić się, że rzeczywiście dowód ten został zdyskwalifikowany jako niewiarygodny, poprzez wskazanie, że wyjaśnienia te "są sprzeczne z pozostałymi dowodami, w oparciu o które poczyniono ustalenia" (sekcja 2.2 uzasadnienia). Wniosek taki jawi się jako logiczna konsekwencja porównania treści notatek urzędowych sporządzonych przez funkcjonariuszy Ł. S. (k. 1) i D. K. (k. 2), którzy dokonali rozpytania zatrzymanego wówczas M. R. i weryfikowali okoliczności przyjazdu do hotelu, w którym oskarżony nocował z treścią wyjaśnień, które złożył na początkowym etapie postępowania (k. 52- 53, 68, 77 - 79). To wszak jedynie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego Sąd a quo mógł ustalić, że dokumenty osób, które zakładały konta bankowe, po ich wywiezieniu do

Niemiec, trafiły do rąk mężczyzny o imieniu (...) (np. w przypadku kont założonych przez P. R. i S. P.), jak też z kim i dlaczego przyjechał do hotelu. W tych okolicznościach odmówienie przymiotu wiarygodności relacji oskarżonego, także odnośnie tego z jakich przyczyn i w jakim celu przyjeżdżał do W., poprzedzone brakiem dokonania rzetelnej i wnikliwej oceny tego dowodu, z jednoczesnym zaniechaniem przesłuchaniu funkcjonariuszy, którzy sporządzili notatki, (jeśli ich treść miała być tak istotna) uprawnia to twierdzenia, że zasadnie dowodzi apelujący, iż podstawy wyroku nie stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.).

Na obecnym etapie postępowania, a to z uwagi na konsekwencje wynikające z podzielenia trafności zarzutu w zakresie błędu w ustaleniach

dotyczących zamiaru oskarżonego, jak też przeprowadzenia oceny dowodów, dalsza część apelacji, dotycząca niewłaściwej - zdaniem obrony - oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz jego zawinienia uznana być musi za co najmniej przedwczesną. Dopiero bowiem prawidłowe ustalenia odnośnie czynu, którego sprawstwo należy M. R. przypisać, stanowić będzie punkt wyjścia do oceny elementów rzutujących na wymiar kary.

Wobec treści rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, jedynie zasygnalizować trzeba i to, że zarzut obrazy art. 624§1 k.p.k. jawi się, w okolicznościach sprawy nie tylko jako chybiony, ale i pozostający w sprzeczności z pozostałymi twierdzeniami skarżącego, jak też postulowanymi wnioskami, a to wobec oczekiwania orzeczenia w miejsce kary pozbawienia wolności, kary

<p>grzywny (vide protokół rozprawy z 1 marca 2021r. - k. 1912 i wniossek apelacji - k. 1982). Trudno bowiem zrozumieć dlaczego oskarżony jest w stanie uiścić grzywnę, a nie mógłby ponieść kosztów sądowych wynikłych z tego samego postępowania.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zachowania przypisane oskarżonemu w pkt od I do XVI części wstępnej wyroku stanowią jeden czyn wyczerpujący znamiona art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. Z art. 13§1 kk w zw. z 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12§1 kk i wymierzenie za to przestępstwo na podstawie art. 19§2 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 60§6 pkt 4 kk - względnie na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym przed 4 czerwca</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

2020 r.) kary grzywny				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
przyczyny uznania wniosku obrońcy o zmianę wyroku jako niezasadnego wskazane zostaną poniżej				
3.2.	<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na:</p> <p>a) błędnym braku przyjęcia, iż oskarżony działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w sytuacji gdy taka okoliczność wynika z okoliczności znajdujących oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym a to faktu działania oskarżonego w bardzo krótkim czasie, w ten sam sposób, a przede wszystkim wobec faktu, iż oskarżony przyjechał w okolice W. wyłącznie w celu zakładania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>rachunków bankowych na osoby trzecie;</p> <p>b) błędnym ustaleniu stopnia społecznej szkodliwości czynu poprzez brak dostatecznego uwzględnienia okoliczności działania oskarżonego w formie niesprawczej tj. pomocnictwa, a w odniesieniu do czynów X, XI, XII, XIV, XV, XVI nadto okoliczności, iż pomocnictwa oskarżony jedynie usiłował dokonać co skutkowało błędnym niezastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary lub art. 37a k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zgodzić się z apelującym należy jedynie w tym zakresie, w jakim podniósł, iż sąd dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych wskutek pominięcia wyjaśnień M. R. i nie przeanalizowania ich, jak też</p>				

nie skonfrontowania tych depozycji z pozostałym materiałem dowodowym, w tym relacjami osób, które za jego namową, bądź za namową osób działających w jego interesie, a które poznał w trakcie wcześniejszych pobytów w W., zakładały konta bankowe, wykorzystane następnie przez nieustaloną osobę (lub osoby) w celach oszukańczych, bądź miały być w taki sposób wykorzystane i jedynie z uwagi na zatrzymanie M. R. 15 października 2018r. nie było już ku temu sposobności. Zarzut dotyczący ewentualnego wymiaru kary i podstaw jej określenia (pkt 2b petitum apelacji) w okolicznościach sprawy jest bezprzedmiotowy, choć nie sposób nie dostrzec, że argumenty w tej części jawią się jako nieprzekonujące i pozbawione racjonalnych podstaw. Niemniej tę kwestię sąd orzekający w sprawie będzie władny

samodzielnie ocenić po ponownym przeprowadzeniu postępowania dowodowego i ocenie całego dostępnego materiału dowodowego.

Odnosząc się zatem do zarzutu z pkt 2a petitum apelacji, to należy przyznać rację obrońcy, który wskazuje, że nie ma dowodów przeciwnych, które podważałyby twierdzenia oskarżonego, iż do W. przyjeżdżał wyłącznie w jednym celu, tj. by pozyskać osoby chętne do założenia kont bankowych, które następnie przekazałyby mu dane dostępowe i karty, w zamian za co on przekazywał im określone kwoty w euro.

Jakkolwiek nie zawsze sama zbieżność czasowa zachowań sprawcy oraz identyczny sposób działania stanowi o dopuszczalności przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego, o jakim mowa w art. 12 §1 k.k. (do 15 listopada 2018r. - art. 12 k.k.), warunkiem

sine qua non jest bowiem wykazanie, iż sprawca działał w tym okresie "z góry powziętym zamiarem", którego nie można domniemywać, a należy go sprawcy dowieść. Ten element stanowi o rozróżnieniu przestępstwa ciągłego od konstrukcji ciągu przestępstw, który z kolei stanowi odmianę rzeczywistego zbiegu przestępstw i wprowadza wyjątek od zasady wymierzania kary za każde z przestępstw z osobna. W sytuacji, kiedy sprawcy zarzuca się popełnienie dwóch lub więcej przestępstw, każdorazowo sąd, chcąc przypisać ich sprawstwo, zobligowany jest, by rozważyć, czy popełnione zostały w ramach ciągu przestępstw, czy może jako przestępstwo ciągle, czy też za każde winien odpowiadać oddzielnie, tj. za każde z osobna, a dopiero następnie na ich podstawie wymierzona zostanie kara łączna. Takich rozważań

Sąd Rejonowy
zaniechał.

Skoro więc z akt sprawy wynika, że M. R. począwszy od lipca 2018r. przyjeżdżał w okolice W., i każdorazowo jego pobyt uwarunkowany był wyłącznie nawiązaniem kontaktów z osobami, które danego dnia zakładały za jego namową konta bankowe, lub za namową osób, które uprzednio takie konta założyły i kontaktowały się z oskarżonym ponownie, by przekazać karty bankomatowe do tych kont, jak też wskazywały mu osoby, które same namówiły i które dopiero działania w tym celu podejmowały, to trudni nie dostrzec zaistnienia właśnie takiego zamiaru z góry przyjętego przez oskarżonego. Przyjeżdżał on zatem wyłącznie po to, by odbierać kolejne dokumenty bankowe i karty do kont, a kontaktowali się z nim wyłącznie chętni do "otrzymania" pieniędzy za

podjęcie takich działań, informowani o takiej możliwości przez osoby, którym uprzednio oskarżony zapłacił za to. Był to zatem jeden wspólny zamiar, który M. R. realizował do początku, każdorazowo, kiedy przyjeżdżał..

Te okoliczności, które wynikają z akt sprawy, a które istotnie Sąd a quo pominął wskutek nie przeanalizowania wyjaśnień oskarżonego w kontekście tego, co wynikało z relacji osób, które konta założyły i kontaktowały się z M. R., w pełni uzasadniają zarzut błędnego braku przyjęcia, iż oskarżony działał z góry powziętym zamiarem.

Konsekwencją podzielenia stanowiska obrońcy, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały obie przesłanki tj. subiektywna w postaci z góry powziętego zamiaru i obiektywna w postaci krótkich odstępów czasu, jest

wniosek, że winna być zastosowana konstrukcja przestępstwa ciągłego. W dalszej zaś kolejności trzeba stwierdzić, iż zsumowaniu podlegać będą kwoty, które stanowiły szkodę dla osób oszukanych przez ludzi, którym M. R. pomagał w ustalony przez Sąd Rejonowy sposób. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 12§1 k.k. dwa lub więcej zachowań (...) uważa się za jeden czyn zabroniony. W takim zaś przypadku stwierdzić należy, że suma ta przekracza 200.000 złotych (w euro na konta założone poprzez działania M. R. wpłynęło ponad 103.000 euro, a nadto 112.686.97 złotych - art. 115§5 k.k. i art. 294§1 k.k.). To z kolei stanowi, iż właściwym do rozpoznania sprawy, jako sąd I instancji, jest sąd okręgowy (art. 25§1 pkt 2 k.p.k.).

Skoro zatem Sąd Rejonowy nie poczynił prawidłowych ustaleń faktycznych, w konsekwencji czego nie dostrzegł swej niewłaściwości

<p>rzeczowej i wydał wyrok, to trafna w tej części apelacja obrońcy musiała skutkować uchyleniem wyroku i przekazaniem jej do rozpoznania przez sąd rzeczowo właściwy, a to z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 §1 pkt 4 k.p.k).</p> <p>Kiedy uwzględni się powyższe, stwierdzić należy, że zarzut błędnego określenia stopnia społecznej szkodliwości takiego czynu, ewentualnego zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, czy zmiany rodzaju samej kary, co z kolei miałyby rzutować na surowość odpowiedzialności karnej (zarzut 2.b) w tych okolicznościach jest zarówno przedwczesny, jak też bezprzedmiotowy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zachowania przypisane oskarżonemu w pkt od I do XVI części</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>wstępnej wyroku stanowią jeden czyn wyczerpujący znamiona art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. Z art. 13§1 kk w zw. z 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12§1 kk i wymierzenie za to przestępstwo na podstawie art. 19§2 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 60§6 pkt 4 kk - względnie na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym przed 4 czerwca 2020 r.) kary grzywny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Choć zasadniczy zarzut podniesiony przez obronę okazał się jedynie częściowo zasadny, to podzielenie argumentów apelującego, iż w przedmiotowej sprawie M. R. działał w warunkach przestępstwa ciągłego, określonego w art. 12 §1 k.k., tj. ten przepis winien mieć zastosowanie, skutkowało</p>			

<p>uznaniem, iż postulowana zmiana wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu nie jest możliwa.</p> <p>Zgodnie z brzmieniem art. 25§1 pkt 2 k.p.k. sądem właściwym rzeczowo do rozpoznania sprawy, w której szkoda przekracza 200.000 złotych, tj. stanowi mienie znacznej wartości (art. 115§5 k.k.), jest sąd okręgowy. Skoro więc orzekał sąd niższego rzędu w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu, jakakolwiek zmiana wyroku tak wydanego nie była możliwa, a stwierdzenie tego uchybienia obliguje do uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>3. rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie kar roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji gdy biorąc pod formę niesprawczą działania oskarżonego, jak</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	również fakt jego uprzedniej niekaralności i ustabilizowaną sytuację życiową, adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów i sytuacji oskarżonego byłaby kara grzywny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wobec stwierdzenia, iż wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, zarzut dotyczący kary orzeczonej w tak wydanym orzeczeniu jest niezasadny. kwestia ta będzie bowiem przedmiotem rozważań sądu właściwego rzeczowo do rozpoznania sprawy.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zachowania przypisane oskarżonemu w pkt od I do XVI części wstępnej wyroku stanowią jeden czyn wyczerpujący	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

<p>znamiona art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zb. Z art. 13§1 kk w zw. z 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12§1 kk i wymierzenie za to przestępstwo na podstawie art. 19§2 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 60§6 pkt 4 kk - względnie- na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym przed 4 czerwca 2020 r.) kary grzywny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Choć zasadniczy zarzut podniesiony przez obronę okazał się jedynie częściowo zasadny, to podzielenie argumentów apelującego, iż w przedmiotowej sprawie M. R. działał w warunkach przestępstwa ciągłego, określonego w art. 12 §1 k.k., tj. ten przepis winien mieć zastosowanie, skutkowało uznaniem, iż postulowana zmiana wyroku Sądu</p>			

<p>Rejonowego w Wałbrzychu nie jest możliwa.</p> <p>Zgodnie z brzmieniem art. 25§1 pkt 2 k.p.k. sądem właściwym rzeczowo do rozpoznania sprawy, w której szkoda przekracza 200.000 złotych, tj. stanowi mienie znacznej wartości (art. 115§5 k.k.), jest sąd okręgowy. Skoro więc orzekał sąd niższego rzędu w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu, jakakolwiek zmiana wyroku tak wydanego nie była możliwa, a stwierdzenie tego uchybienia obliguje do uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Kwestia właściwości rzeczowej sądu orzekającego w sprawie -art. 25§1 pkt 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Analiza materiału dowodowego, którym dysponował Sąd Rejonowy w kontekście zarzutu podniesionego przez obronę prowadzi do wniosku, iż zachowania zarzucane M. R., a następnie przypisane mu zaskarżonym wyrokiem, winny być rozpatrywane w aspekcie konstrukcji czynu ciągłego i "z góry powziętego zamiaru sprawcy". Zauważyć wypada, że w taki też sposób pierwotnie skonstruowany był zarzut (k. 179), który dopiero na dalszym etapie został zmieniony i finalnie zarzucono oskarżonemu popełnienie 16 przestępstw polegających na udzieleniu pomocy nieustalonym osobom do dokonania oszustw lub usiłowania ich dokonania. Stwierdzenie przez tut. Sąd odwoławczy, iż prawidłowa była konstrukcja czynu ciągłego, skutkowało uznaniem, iż</p>	

wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem, do popełnienia którego oskarżony pomocy udzielił przekracza 200.000 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, o którym mowa w art. 294§1 k.k., to z kolei skutkowało uznaniem, iż to sąd okręgowy jest właściwy rzeczowo do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji.

Kwestię tę Sąd odwoławczy z uwagi na brzmienie art. 439§1 pkt 4 k.p.k. zobligowany był uwzględnić z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a to rzutowało na treść rozstrzygnięcia.

Zauważa przy tym Sąd ad quem, że okoliczność, iż wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu zaskarżony został jedynie na korzyść M. R., kwestii właściwości rzeczowej sądu nie mogła zmienić, choć rzutować będzie na dopuszczalne granice nowo poczynionych ustaleń, jak też wymiar kary, którą

sąd właściwy rzeczowo będzie władny wymierzyć. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż przepis art. 294§1 k.k. inaczej określa wymiar kary i w realiach sprawy jest surowiej zagrożony w stosunku do kwalifikacji pierwotnie zarzucanych czynów, nawet przy uwzględnieniu zastosowania art. 91§1 k.k. Odpowiadającemu na podstawie art. 294§1 k.k. wymierzyć wszak można karę od roku do 10 lat pozbawienia wolności, zaś dotychczasowe zagrożenie dla sprawcy przestępstw przypisanych M. R. oscyloowało w granicach od 6 miesięcy pozbawienia wolności, a przy tym, co najistotniejsze sąd meriti wymierzył mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy ten wymiar winien mieć na uwadze jako górną, dopuszczalną granicę kary, ponad którą przy

ponownym rozpoznaniu sprawy wyjść nie będzie można. Także w zakresie ustaleń faktycznych winien badać Sąd I instancji na obowiązujący go zakaz pogarszania sytuacji oskarżonego

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. Uchylenie wyroku sądu

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu orzekał sąd niższego rzędu	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>Podstawą uchylenia wyroku było stwierdzenie, iż w realiach przedmiotowej sprawy M. R. winien odpowiadać za przestępstwo ciągle (art. 12§1 k.k.), co skutkowało uznaniem, iż z uwagi na wysokość szkody wyrządzonej przez sprawców, którym udzielił pomocy przekracza 200.000 złotych (art. 115§5 k.k.), inna jest właściwość rzeczową sądu I instancji, bowiem to nie sąd rejonowy, lecz okręgowy, zgodnie z brzmieniem art. 25§1 pkt 2 k.k. władny jest rozpoznać sprawę o czyny z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i z art. 18§3 k.k.</p>			

w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		
Tomasz Wysocki Agnieszka Połyniak Tomasz Uszpulewicz		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. R.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisania mu ciągu 16 przestępstw z art. 91§1 k.k. polegających na udzielanie pomocy do dokonania i usiłowania dokonania oszustwa	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana